

Vælkomið líttla barn

— men foreldur tíni skulu ekki vænta sær stuðul frá samfelagnum, hóast tey lata sítt ískoyti til framkomna íðnaðarsamfeliðið, sum tú og onnur børn skulu yvirtaka, tá mamma og pápi tín verða gomul.

Vónloysisøði og máttloysi var úrslitið av pallborðsfundinum um smábarna-familjuna og barnaansing, sum útvarpið varpaði út mánaðkvöldið.

Tað var skelkandi at hoyra, hvussu tveir politikarar settu seg upp móti hinum pallborðsluttakarunum, sum vóru mammur, stovnsleiðarar og kvinnur, ið kenna til viðurskipti í heimi og á arbeiðsmarknaðinum.

Útvarpið skal hava tøkk fyri, at tað avdúkaði greffligu veitiga millum politikarar øðrumegin og viðurskiptini hjá smábarnafamiljunni, hinumeðni. Aftaná drúgt orðaskifti hongur bert eitt sjónarmið eftir í luftini: — Vilja fólk hava børn, mugu tey ansa teimum sjálvi. Tíma tit ikki, so halt grabbarnar vekk!

Ella var tað politiski potensurin, ið var í vanda?

Nú kunnu vit ímynda okkum, hvussu stjórar stinga út í kortið, tá fyrstikur skulu stovnst. Við stuðli frá almennum grunnum ber til at fáa eina fyrstiku at bera ávokstur. Tá verður tað nevnt samfeligsløga.

Fyri menniskju í hesum samfelag er barnið iðlogan, sum samfeliðið fær handað «kvit og frit», tá tað er vaksið og kann geva sítt ískoyti til samfeliðið.

Munurin er bert tann, at eingin stuðul skal veitast teimum, sum seta børn í heimin. Menniskjað verður her ikki mett sum samfeligslig iðloga, sum vert er at stuðla.

Eru allir politikarar, saman við Poul Michelsen og Niels Paula Danielsen, samdir í hesum?

Um so er, so er eingin politikari førur fyri at seta seg inn í viðurskiptini hjá foreldrum við smábørnum.

Mannligu pallborðsluttakararnir dugdu ið hvussu so er ikki at sýna fundarfólkunum tann sóma, at teir lurtaðu eftir, hvat varð sagt á fundinum.

— Eftir mínum tykki var tað størsta skemmin og mest mannminkandi viðferðin, sum teir báðir sýndu foreldrunum hetta kvöldið.

At halda, at fundurin snúði seg um børnini í hesum samfelag, er at lúgva fyri sær sjálvum. Fundurin snúði seg meira um tveir «self made men» í einum «self made samfelag», sum ikki høvdu samkenslu ella sosialt innlit. Teir vóru menniskjansliga kensluleysir!

Persónliga haldi eg, at tað var eitt bakkast, at ikki fleiri pápar vóru á fundi, tí tað gav mansvaldinum rættuliga bein at ganga á. Hvi skulu kvinnurnar altíð taka sær av sosialum viðurskiptum, meðan maðurin heldur seg vera ov góðan til tað?

Hanus Andreassen royndi at geva sítt ískoyti, sum pápi millum áhoyrararnar, men hugleiðingar hansara um barnadagar í Skúvoy vunnu ikki frama millum politikararnar. — Sum alt menniskjansligt á hesum fundi, var hann eisini skúgvður til viks, hóast hann royndi at viðgera barnið í fortið og nútíð.

— Poul Michelsen var so djárvur, at hann skilti tað, ið Hanus ferdi fram, sum álop á Fólkaflokkinn. So kendi hann seg eisini heima aftur á politiska vígvøllinum, og tað nýddist fundarfólkis so at

Nútiðar íðnaðarsamfeliðið kann ikki sammetast við fortíðarumhvørvið hjá børnum. Tí er tað burturvið at tosa um at koyra mammur og børn heimaftur. Skulu framleiðslutólini koyra, noyðast eisini kvinnurnar at arbeiða uttanfyri heim. M.a. politikararnir hava skipað hetta samfeliðið og mugu eisini gera iðlogur, so børnini fáa tryggari umstøður.

slúka.

Sum mamma at vaksnum børnum, sýnist tað kanska óviðkomandi, at ein kemur sær upp í hetta tjakið — og kortini. Júst tað, at ein hevur havt øðrvisi umstøður enn tær, sum foreldur hava í dag, kann vísa á, at foreldur í dag ikki hava tann valmøguleika, sum politikararnir sipaðu til.

Tá eg fékk børn í 60-unum, var tað vanligt at mamman var heima. Hinar mammurnar vóru eisini heima og børnini høvdu nógv at spæla við, gerandisdagurin var øðrvisi, tí gerðarmálini í heiminum vóru meira fjøltáttað enn í dag, nú húsarhaldið er at trýsta á toppar.

Eingin politikari ella sálarhirdi skal koma fram og siga, at foreldur hava valmøguleika, hvørki figgjarliga ella menniskjansliga, tí hvørki mamma ella barn kann redusera til robotar (mamman) og «plantur» (barnið), sum kann liva av at verða fòðrað (pápan) av og á!

At fara aftur í 50-ina (min barndóm) er sum at fara aftur til Adam og Evu. Tá var tað stórhending, tá mamman fór oman í kjallaran at vaska klæði. Hon kykaði undir tí stóra vaskiketlinum, kókaði klæðini, vaskaði hvønn klodda á vaskibretti í hond, skolaði og hongdi út á snórin.

Kom eitt æl, vórðu klæðini tikin inn aftur, hongd út, tá ælið var av, o.s.fr.

Um tað eydnaðist at fáa alt turt ein

dag, strokið og lagt til haldar — ja, so takkaði hon veðurgudinum, sum høvdu stuðlað henni í arbeiðinum.

Tá vóru børnini við í øllum gerðarmálum, og vit sótu hugtikin og eydleiddu «slagets gang» í kjallaratrappuni. Alt hetta er farið aftur um bak, og tað er romantikkur at sammata nútíðarbarnið við fortíðarinnar umhvørvi.

I dag snýr tað seg um at finna nýggjar leiðir, og tær vóru ikki at finna í tí, sum varð sagt á pallborðsfundinum.

Mitt uppskot til foreldur við smábørnum er, at allar mammur, sum eiga smábørn, leggja arbeiðið niður — bæði úti og heima ein heilan dag. So hevði tað verið sjónligt fyri øllum, at kvinnan á arbeiðsmarknaðinum, í heiminum og sum mamma, er gagnlig samfeligsløga, sum vit ikki kunnu vera fyri uttan.

Annað uppskot er, at ein lóg verður sett í gildi, sum áleggur pápunum at fara heim at ansa børnum og heimi í eitt áramál. Tveitið teimum ein 1000 krónuseðil afturfyri og vitið so, um pápar og børnini verða nógd við tað.

Hvi skulu kvinnurnar so vera nøgðar við slíka skipan???

Dagney Joensen,
blaðkvinna

Lýsið í sosialinum